

Sygn. akt III AUz 204/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Bożena Grubba (spr.)

Sędziowie: SA Aleksandra Urban

SA Maciej Piankowski

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2014 r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy K. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do renty w związku z chorobą zawodową

na skutek zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku – VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 lipca 2014 r., sygn. akt VIII U 624/14

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie.

Sygn. akt III AUz 204/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 lipca 2014 r., sygn. akt VIII U 624/14 Sąd Okręgowy w Gdańsku - VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych umorzył postępowanie odwoławcze w sprawie.

W uzasadnieniu wskazano, że ubezpieczony oświadczeniem zgłoszonym w piśmie z dnia 25 maja 2014 r. cofnął odwołanie. Konsekwencją jego decyzji był fakt, iż nie brał on też udziału w toku postępowania przed Sądem – brak odpowiedzi na zarządzenie otrzymane w dniu 14 kwietnia 2014 r. oraz niezgłoszenie się na wyznaczone oględziny sądowo – lekarskie. W świetle powyższych ustaleń Sąd I instancji przyjął, że przedmiotowa czynność nie narusza słusznego interesu ubezpieczonego zgodnie z wymogami art. 469 k.p.c. i w związku z czym w oparciu o treść art. 355 § 1 i 2 k.p.c. postępowanie umorzył.

Wnioskodawca w zażaleniu na powyższe postanowienie uzupełnionym pismami z dnia 7 sierpnia 2014 r. i 3 września 2014 r. wniósł o przywrócenie mu renty z tytułu choroby zawodowej, która organ rentowy wstrzymał od 1 sierpnia 2002 r. Załączył szereg dokumentów dotyczących jego stanu zdrowia oraz związanych z postępowaniami przed organami administracji i sądami.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie ubezpieczonego skutkowało uchyleniem zaskarżonego postanowienia.

Cofnięcie odwołania w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, co do zasady nie skutkuje automatycznie umorzeniem postępowania, albowiem ustawodawca w tego typu sprawach nałożył na sąd obowiązek rozważenia, czy cofnięcie odwołania nie narusza słusznego interesu ubezpieczonego. Art. 469 k.p.c. stanowi, że Sąd uzna zawarcie ugody, cofnięcie pozwu, sprzeciwu lub środka odwoławczego oraz zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia za niedopuszczalne także wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 17 stycznia 1997 r., I PKN 74/96, OSNP 1997/17/318 wskazał, że użycie w powyższym przepisie słowa „także” oznacza, że poza wymienioną w nim przesłanką dopuszczalności cofnięcia środka zaskarżenia, jaką jest „słuszny interes pracownika”, są jeszcze inne, które należy uwzględniać, a których trzeba poszukiwać w innych przepisach Kodeksu postępowania cywilnego – t.j. art. 203 § 4 k.p.c., który stanowi, że sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

Cofnięcie pozwu (odwołania) jest cofnięciem wniosku o udzielenie ochrony prawnej roszczeniu procesowemu, a tym samym wyrazem prawa strony do dysponowania przedmiotem procesu oraz odwołalności czynności procesowych. Odwołanie cofnięcia pozwu (odwołania) jest dopuszczalne, o ile oświadczenie powoda (wnioskodawcy) jest dokonane do czasu uprawomocnienia się postanowienia sądu o umorzeniu postępowania i pod warunkiem wskazania przyczyny wadliwości oświadczenia bądź okoliczności powstałych następnie. Poprzez odwołanie czynności procesowej strona realizuje bowiem prawo do eliminacji czynności procesowych wadliwych, to jest niezgodnych z jej rzeczywistą wolą. Nie budzi tym samym wątpliwości, iż czynność dyspozycyjna stron, jaką jest między innymi cofnięcie pozwu (odwołania) podlega ocenie sądu pod kątem zgodności z prawem i zasadami współżycia społecznego (art. 203 § 4 k.p.c.), a w sprawach z zakresu pracy i ubezpieczeń społecznych, także pod kątem nienaruszania słusznego interesu pracownika lub ubezpieczonego (art. 469 k.p.c.). Oznacza to, że przyczyny powodujące odwołanie dyspozycyjnej czynności procesowej (w tym wady oświadczenia woli) winny podlegać kontroli sądowej co do ich zasadności, zaś sąd może dopuszczalność cofnięcia pozwu (odwołania) oceniać oddzielnie od skuteczności czynności, jaką jest sprostowanie lub odwołanie oświadczenia pełnomocnika (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2000 r., I PKN 650/00, OSNAPiUS 2002 nr 16, poz. 383).

Z akta rentowych wynika, że organ rentowy decyzją z dnia 19 lipca 2002 r. wstrzymał wypłatę ubezpieczonemu renty z tytułu wypadku, ponieważ nie poddał się badaniu lekarskiemu bez uzasadnionej przyczyny (k. 410 – 411 a.r.). Wnioskodawca złożył odwołanie od tej decyzji, a pozwany odpowiedź na nie (k. 417 a.r., 423-424 a.r.).

Postępowanie w sprawie VIII U 624/14 dotyczy odwołania od decyzji organu rentowego z dnia 25 lutego 2014 r., którą odmówiono mu prawa do renty w związku z chorobą zawodową, ponieważ komisja lekarska ZUS uznała, że nie jest on niezdolny do pracy z w. tytułu (k. 612 a.r.). Wnioskodawca złożył w dniu 3 marca 2014 r. odwołanie od decyzji z dnia 25 lutego 2014 r. (k. 630-631 a.r.). W dniu 11 marca 2014 r. złożył w organie rentowym pismo, w którym wskazał, że postanowił pozostawić pismo złożone w dniu 3 marca 2014 r. u pozwanego, a kierowane do Sądu Okręgowego w Gdańsku. Jednocześnie wskazał, że wnosi odwołanie od decyzji o odmowie prawa do renty w związku z chorobą zawodową (k. 717 a.r.).

W piśmie z dnia 25 maja 2014 r. kierowanym do pozwanego ubezpieczony wskazał, że prosi o wycofanie złożonych w dniu 3 i 11 marca 2014 r. pism w organie rentowych i dokumentacji medycznej. Wniósł o pozostawienie „po stałemu jak było”. Załączył decyzję pozwanego z dnia

13 maja 2000 r. w przedmiocie przyznania od dnia 1 czerwca 2000 r. prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem na stałe (k. 23-24 a.s.).

Sąd Apelacyjny analizując powyższe okoliczności doszedł do przekonania, że wnioskodawca nie zrezygnował z dochodzenia swojego roszczenia – nadal chce mieć prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem. Wnioskodawca w pismach zamiennie używa świadczenie rentowe w związku z chorobą zawodową i w związku z wypadkiem. W piśmie procesowym z dnia 11 marca 2014 r. wskazał co prawda, że postanowił pozostawić pismo złożone

w dniu 3 marca 2014 r. (odwołanie od decyzji z dnia 25 lutego 2014 r.) u pozwanego, jednocześnie wnosząc odwołanie od decyzji o odmowie prawa do renty w związku z chorobą zawodową. Również w zażaleniu na postanowienie z dnia 17 lipca 2014 r. wskazał, że chce przywrócić renty z tytułu choroby zawodowej, którą organ rentowy wstrzymał.

W świetle powyższego Sąd Okręgowy powinien był wezwać ubezpieczonego do sprecyzowania swoich żądań – o co tak naprawdę wnosi. Z analizy akt sprawy wynika bowiem, że nadal dochodzi swoich roszczeń. Jest to istotne z tego względu, że gdyby dochodził on przywrócenia prawa do świadczenia wstrzymanego decyzją z dnia 19 lipca 2002 r., to należałoby ustalić, czy Sąd Okręgowy rozpoznał odwołanie skarżącego od ww. decyzji, jaki był wynik postępowania sądowego i czy w sprawie nie zachodzą przesłanki do rozważenia res iudicata i odrzucenia odwołania.

Z powyższych względów zaskarżone postanowienia należało uchylić w oparciu o art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z 397 § 2 k.p.c.